

Konec středověku na uherských pláních - bitva u Moháče - 29. 8. 1526

28.8.2026 - Zdeněk Munzar | Vojenský historický ústav Praha

Dne 29. srpna léta páně 1526 se uskutečnila u Moháče tragická, historicky poslední bitva, v jejímž důsledku zahynul český král. Tato událost se stala osudovou zejména Uherskému království, jemuž vládl mladý Ludvík Jagellonský, neboť její následky zemi uvrhly nejprve do léta trvající občanské války a následně většina země zažila ještě delší osmanskou okupaci. Bitva se tak stala důležitým dějinným mezníkem, který bývá ve střední Evropě také považován za přelom středověku a novověku.

Ludvíkova válka s Turky

Událostem spojeným s bitvou u Moháče jsme se věnovali již od jara v sérii článků věnovaných předmětům a publikacím ze sbírek a fondů VHÚ Praha. Přesto si nyní podrobněji shrňme události vedoucí ke střetu u Moháče, průběhu samotného boje i jeho následkům.

Roku 1520 zemřel turecký sultán Selim I., který v předchozích letech dobyl Blízký východ a Egypt a stal se tak hlavní silou muslimského světa, a na jeho místo nastoupil Sulejman I. Ten vyslal do Uher posla s žádostí o prodloužení příměří a s požadavkem volného průchodu osmanské armády a placení pravidelného poplatku. Čtrnáctiletý král Ludvík a jeho rada ale rozhodli dosud pravidelný tribut nezaplatit a vyslance nechali uvěznit. Tento incident posloužil Sulejmanovi jako casus belli a na rok 1521 začal plánovat velké tažení do Uher.

Zatímco osmanská vojenská mašinerie demonstrovala v létě roku 1521 svoji efektivitu, Uhři se na konfrontaci s jihovýchodním sousedem nepřipravili ani v nejmenším. Sultán tak dobyl pevnosti Šabac, Zemuň, Slankamen a nakonec i klíčový Bělehrad, a zajistil si tak přechody přes Dunaj a přes Sávu. Královské vojsko mladičkého Ludvíka Jagellonského se scházelo liknavě a tažení zahájilo až v září, tedy příliš pozdě. Poté co v říjnu Sulejman svoji vojenskou kampaň ukončil, rozešlo se i královské vojsko, aniž by se pokusilo dobýt ztracené pevnosti zpět – brána do Uher zůstala otevřená. Mezi nejspolehlivější část jagellonských sil tehdy patřil moravský kontingent se 7 000 pěších, 400 jezdců a 18 děl.

Roku 1522 se sultán zaměřil na Středomoří a téměř celý rok strávil obléháním sídla Řádu rytířů špitálu svatého Jana v Jeruzalémě na ostrově Rhodos. V letech 1524–1525 pro změnu sultána zaměstnalo povstání v Egyptě. Králi Ludvíkovi se mezitím nepodařilo zahájit jakoukoliv protiofenzivu. Válka na osmanské hranici se přesto nezastavila. Roku 1522 se přenesla do Chorvatska, kde dobyl bosenský paša pevnost Knin, zatímco mostarský paša tolik

šťestí u pevnosti Klis neměl. Obranou jižní uherské hranice byl pověřen zkušený voják Pavel Tomori, o obranu chorvatských hranic se přislíbil postarat králův švagr arcivévoda Ferdinand Habsburský. O rok později padla chorvatská Ostrovica. Uhři však porazili Turky v bitvě u Sremské Mitrovice a zabránili jim v dobytí obléhané pevnosti Vrdnik v Srbské Vojvodině. Roku 1524 se Osmanům v Chorvatsku opět nezdařilo dobýt pevnost Klis a nezískali ani dobře opevněné bosenské Jajce. Sultán ale napřel síly na uvolnění dunajské cesty a dobyl pevnost Drobeta-Turnu Severin ve Valašském knížectví (dnešní Rumunsko). Roku 1525 Jajce obstálo proti dalšímu obléhání. Pavel Tomori, od počátku roku 1523 kaločský arcibiskup, zatím vedl obranu jižních Uher a pokoušel se vytvořit novou

obrannou linii na Dunaji u Slankamene a Petrovaradínu.

Uherské diplomacii se v uvedené době nepodařilo zajistit si širší mezinárodní podporu mezi evropskými vládci, neboť probíhající náboženská reformace, selská válka ve svaté říši římské (1524-1526), italské války mezi císařem a Francií i konflikty polského království s Řádem německých rytířů a s Moskvou limitovaly jejich možnosti pomoci Ludvíkovi ve válce s Vysokou portou.

Tažení k Moháči 1526

Sultán Sulejman se rozhodl obrátit opět hlavní osmanské síly proti Uhrám a na rok 1526 naplánoval vojenské tažení, v jehož čele stanul osobně. Na pochod se dal začátkem května od Adrianopole a 9. června dorazil do srbské Niši. O dva dny později se celá osmanská armáda shromáždila pod Bělehradem na uherských hranicích a zahájila průzkum.

Když král Ludvík zjistil, že Turci táhnou na severozápad, svolal na květen sněm, na němž požadoval peníze na vojsko a svolání zemské hotovosti k obraně země. S ohledem na legislativní proces byl nucen jen reagovat na osmanský postup a strategická iniciativa byla plně na straně Sulejmana. Jediné, co mohlo králi koupit drahocenný čas, byla obrana pevností, které stály Turkům v cestě.

Po květnovém uherském sněmu král rozeslal teprve 22. června do komitátů posly s výzvou ke shromáždění vojska; týž den dostal výzvu k shromáždění zbrojných sil i nejvyšší purkrabí Českého království a faktická hlava vlády v Čechách Zdeněk Lev z Rožmitálu. Stejně jako většina Uhrů ale nepodnikl nic, respektive trval na tom, že dle legislativy o vyslání vojska rozhodne zemský sněm. Na vlastní pěst ale vypravili své vojenské oddíly s předstihem Rožmberkové, kteří si tím chtěli naklonit krále ve svém sporu s Rožmitálem, Šlikové i další šlechtici a v neposlední řadě některá královská města.

Osmané 8. července získali přehled o rozložení uherských sil a 12. července dorazili k hradu Petrovaradín (dnes součást města Novi Sad v Srbsku), který v té době ještě nebyl významnou pevností, nicméně s ohledem na svoji polohu aspiroval na náhradu za Turky dobytý Bělehrad. Hrad se silnou posádkou kladl tvrdý odpor, odrazil několik pokusů o zteč a padl až po pravidelném obléhání 28. července. Další hrad bránící dunajskou cestu byl Újlak (dnes Ilok, nejvýchodnější město Chorvatska). Obležen byl 1. srpna a dobyt 8. srpna. U Osijeku u soutoku Drávy a Dunaje stanuli Osmané 14. srpna, město vyrabovali a zahájili stavbu pontonového mostu přes Drávu, aby mohli pokračovat podél pravého, západního břehu Dunaje k severu. Stavba byla dokončena o pět dní později a mezi 21. a 23. srpnem sultánova armáda přešla přes řeku.

Pohyby Turků a obléhání Petrovaradína ze severního břehu Dunaje pozoroval Pavel Tomori v čele asi dvou tisícovek mužů, ale s ohledem na nedostatek sil nemohl obráncům pevnosti nijak pomoci. Samotný král Ludvík vytáhl z Budína až 20. července na shromaždiště armády u Tolny, kam dorazil 6. srpna, tedy až po pádu Petrovaradína.

Vojsko se scházelo pomalu, ale krále potěšil kontingent polských jezdců, papežská pěchota i části moravských a českých oddílů a uherských hotovostí. Dosud se neobjevily hlavní sedmihradské síly Jana Zápolského, které měly čítat až 15 000 mužů, Sedmihradce zastupoval jen oddíl 300 jezdců jeho bratra Jiřího. Dále se čekalo také na silné odřady Chorvatů a většinu české hotovosti.

Král Ludvík chtěl část sil poslat k Osijeku střežit přechody přes Drávu, o jejichž ohrožení byl informován Tomorim, ale magnáti odmítli s tím, že jejich privilegiem je bojovat jen pod vedením krále. Dne 16. srpna pak padlo rozhodnutí vést bitvu v okolí Moháče. V okamžiku, kdy Osmané 23. srpna dokončili přechod Drávy, dostal Ludvík zprávy od sedmihradského vojvody Jana Zápolského a od chorvatského hraběte Kryštofa I. Frankopana, že posily jsou na cestě, ale je třeba ustoupit k

severu, aby se s ním stihly spojit. V takovém případě by mohl král počítat i s početnou českou hotovostí. Ústup ale narazil na odpor bojovných a sebevědomých Uhrů, kteří nyní vnímali bezprostřední ohrožení svých statků a na cizí pomoc hleděli s neskrývanou xenofobií. Část důstojníků na vojenské radě ještě navrhovala vybudovat opevněný polní tábor a v něm se bránit do příchodu posil, ale návrh přišel až 28. srpna, tedy příliš pozdě, a byl Uhry odmítán.

Bitva u Moháče 29. srpna 1526 - den pro rytíře?

V den bitvy, 29. srpna 1526, silné osmanské vojsko postupovalo od rána v bitevní sestavě. Jeho počty jsou uváděny v rozmezí 50 000 až 100 000 mužů, přičemž za pravděpodobný je považovaný počet kolem 70 000 bojujících. Terén byl rozmoklý, neboť v předchozích dnech vytrvale pršelo. Kolem poledne dorazil Rumelijský předvoj na vrchol 30 až 40 metrů vysokého hřebene, pod nímž se rozkládala pláň a pozice křesťanského vojska vzdáleného asi dva kilometry. Kolem druhé odpoledne dorazily hlavní síly pod sultánovým velením a o hodinu později Anatolský sbor, který vytvořil pravé křídlo. Sulejman poslal asi 10 000 lehkých jezdců, akindžilar, na západ k širokému obchvatu křesťanů a Rumelijský předvoj s 4 000 janičáry dostal pokyn sestoupit pod svah a vybudovat nové ležení. Po hodině zaujali pozice mezi vesnicemi Majs a Földvár, kam přesunuli přibližně polovinu dělostřelectva (celé mělo kolem 300 hlavní lehkých děl), pro něž janičáři začali budovat ochranu z naostřených kůlů a řetězů.

Křesťané stáli v poli v bitevní sestavě také od rána. Počet královských v různých zdrojích variuje mezi 20 000 až 25 000. Střed prvního sledu tvořilo asi 10 000 pěšáků pod velením českého podkomořího Jakuba Kyšperského z Vřesovic, na křídlech pak stálo jezdecktvo, vpravo vedené chorvatským bánem Františkem Batthyánym, vlevo správcem temešské župy Péterem Perényim ze Siklósu. S ohledem na královu nezkušenost velel celému vojsku kaločský arcibiskup Pavel Tomori a asistoval mu spišský hrabě Jiří Zápolský. Vpředu bylo rozmístěno 85 lehkých děl pod komandem Jana hraběte z Hardeggu a Kladska. V druhém sledu stálo Ludvíkovo rytířstvo, jehož jádro tvořilo asi 5 000 těžkých jezdců s králem v čele.

Pavel Tomori plánoval zaútočit na nepřítele v okamžiku, kdy začne sestupovat z hřebene u Földváru a pod kopcem budou jen tak velké síly, které by mohl bez problémů zničit. Turky by pak mohla zasáhnout panika poraženého předvoje. Troufalý plán mohl uspět díky značné kvalitativní převaze těžkého rytířského jezdecktva nad Osmany.

Odpoledne došla Ludvíkovi trpělivost s dlouhým čekáním a vydal se se svojí družinou zpět do polního ležení. Pavel Tomori jej následně odjel přemluvit, aby setrval s vojskem, když kolem třetí začal sestup Osmanů z plošiny. Než se král vrátil zpět ke svému voji, zabralo to určitý čas. Před čtvrtou začala pálit uherská děla do tureckých sil pod hřebenem. Z velké vzdálenosti to ale způsobovalo jen minimální škody.

Poté vykročilo kupředu křesťanské pravé křídlo a následně se rozjelo k zasazení drtivého úderu osmanskému Rumelijskému předvoji. Královská pěchota ale pochopitelně nestíhala postupovat spolu s jezdecktvem a silně zaostala. Měla zaměstnat osmanský pěchotní střed, ale v první fázi boje se do kontaktu s ním vůbec nestačila dostat. Podobně se zdrželo s útokem Perényiho jezdecké levé křídlo, které následně udeřilo na Anatolce tvořící turecké pravé křídlo.

Tomori vedl osobně úspěšný útok pravým křídlem na rozptýlené Rumelijce, které rozrazil, obrátil na ústup a pronikl až k nepřátelskému středu tvořenému janičáry a dělostřelectvem. Je ovšem možné, že zmatek, rozptýlení a následný ústup byla jen turecká taktika, jak vylákat protivníka dál a dostat jej před hlavně svého dělostřelectva. Podobný klamný ústup patřil u Osmanů mezi používané taktické prvky.

Bitva u Moháče 29. srpna 1526 - den pro dělostřelce!

Vrchním velitelem Tomorim a bánem Batthyánym vedené pravé křídlo královských sil rozrazilo Rumelijce a dostalo se až k nepřátelskému středu. Tam se ale hybné momentum útoku vyčerpalo a rozptýlení jezdci již nemohli prorazit opevněné pozice janičářů. Ti se úspěšně bránili palbou ručních zbraní, k nimž se pak přidala i osmanská děla, která začala pravé křídlo křesťanů silně decimovat. Tomori proto vyslal posla ke králi Ludvíkovi s prosbou o podporu úderem jeho rytířů druhého sledu na osmanský střed.

Útok křesťanského levého křídla na Anatolský sbor se nevyvedl dobře. Osmané měli početní převahu a byli připraveni. Po prvním střetnutí začali Turci obchvacovat boky křesťanského šiku a ten se musel dát na pomalý ústup. Když se k místu střetu blížil králův druhý sled těžkého jezdeckta v počtu až 10 000 mužů, byl nucen se vyhnout vlastní pěchotě, která se v té době snad již také pomalu zapojovala do boje. Druhý sled se proto rozdělil na dvě části, z nichž každá měla podpořit jedno křídlo. Uherský palatin Štěpán Bátorhy a král Ludvík vedli pravou polovinu, s níž měli dle instrukcí zaútočit zprava do nechráněného boku janičářů, jak se to zprvu povedlo Tomorimu. Úder ale směřoval více do středu sestavy a narazil na zátarasu ze zaostřených kúlů a osmanskou artilerii. Těžkoodění jezdci se dostali přímo před ústí děl.

Palba přibližně 150 lehkých dělových hlavní z bezprostřední blízkosti, k níž se přidala dobře organizovaná střelba z arkebuz janičářů, si vybrala mezi těžkou kavalerií krvavou daň. Rytíři nedokázali proniknout přes zátarasu a doručit impakt masy jezdců do cíle. Místo toho byli vystaveni další palbě jak děl, tak pěchoty. Osmanští dělostřelci prý dokázali vystřelit tři salvy, než se výkvět královského rytířstva obrátil na ústup. Konfrontace jezdeckta s koncentrovanou palbou tak znamenala fatální selhání křesťanské taktiky.

Mezitím ustupující první sled uherského pravého křídla signalizoval Osmanům blížící se vítězství, a proto v tomto okamžiku zaútočili akindžilar (lehčí jezdci) poslaní dopoledne k širokému obchvatu na křesťanský tábor a tyl, v němž zůstala stát bez podpory křesťanská artilerie. Tábor sice zůstal strážován, ale jen slabými oddíly. Dříve než Turci jej ale napadli uherští husaři z ustupujícího prvního sledu, kteří se pustili do rabování zásob. Do tohoto zmatku pak vpadli akindžilar. Obrana tábora sice kladla tuhý odpor, způsobila Osmanům velké ztráty a údajně se zmocnila jednoho praporu, ale nakonec převážily vyšší počty.

Druhý sled rytířů dosud bojoval. Tomorimu, který pochopil selhání svého plánu, se podařilo odeslat krále mimo bezprostřední nebezpečí. Poté se pokusil probít k Perényiho levému křídlu a společně zaútočit na Anatolce. Při tom ale jeho odřad uvázl v masě nepřátel a postupně se rozpadl.

Z křesťanského vojska zbyl nakonec jen pěchotní střed, u něhož není jasné, do jaké míry se do té doby vůbec stačil zapojit do boje. Obří čtvercová formace chráněná pavézami nyní zůstala osamocena a musela čelit celé turecké armádě. Dobře organizované a profesionální pěchotě se podařilo odrazit několik koordinovaných útoků jezdeckta, než Sulejman k jejímu rozbití povolal své janičáry a dělostřelectvo. Boj pěchoty trval zhruba od 17. do 18. hodiny, kdy se obloha zatáhla a přišla silná bouřka. Uniknout z obklíčení se podařilo jen asi tisícovce pěšáků, ostatní vedli marný boj až do hořkého konce. V jejich čele stál Jakub Kyšperský z Vřesovic, slovy kronik „ten lid pěší z královských měst vedl, a při nich v pavézách zavřev se, od Turkův zabit s mnoha jinými“. Celá bitva trvala jen jeden a půl až dvě hodiny a královo vojsko ztratilo asi 15 000 mužů.

Události po bitvě u Moháče

Z bitvy u Moháče se útekem zachránila víc než polovina křesťanského jezdeckta, ovšem značná část

jezdců byla raněna či v šoku a mnoho jich též přišlo o koně. Král Ludvík ujížděl na tomtéž koni, s nímž již ráno vyrážel do bitvy, čelď s náhradními zvířaty se ve zmatku ztratila. Doprovázel jej jen bratislavský hejtman Štěpán Aczél a později se k němu připojil také králův komorník slezský šlechtic Oldřich Cetrys. Cestu před nimi měli ohledávat tři muži: králův komorník Ondřej Trepka, Štěpán hrabě Šlik a králův hofmistr Peter Korlatko.

Původní směr útěku na západ přes Nagynyárád změnili na severovýchodní azimut k Moháči a dále na Tolnu. Dostali se až za ohyb Dunaje u Moháče a zbývalo jim překonat potok Csele. Oldřich Cetrys pak našel místo, které se zdálo vhodné k brodění a sám jej vyzkoušel jako první. S obtížemi potok úspěšně překonal. Král Ludvík jel druhý. Uprostřed potoka se kůň zastavil, snad aby se napil. Jezdec jej pobídl, ale zvíře se vzepjalo a padlo. Krále ve zbroji přimáčklo pod sebe do bahnitého dna. Aczél se vrhl králi na pomoc, ale okamžitě se také začal kvůli váze zbroje propadat do bahna a nakonec skončil pod hladinou i on. Cetrys pochopil, že pokud by se také vydal do rozvodněného potoka, skončil by stejně jako jeho druhové, nebo by ztratil příliš mnoho času odkládáním zbroje. Stal se tak jediným svědkem smrti krále a bratislavského hejtmana a pokusil se zapamatovat si místo, aby se později mohl vrátit pro královo tělo.

Cetrys pak zprávu o králově smrti doručil 31. srpna královně Marii, která následně zajistila evakuaci osobních věcí a státní správy z Budína do Bratislavy a požádala o pomoc svého bratra Ferdinanda Habsburského.

Sulejman se svým vojskem v následujících dnech odpočíval a slavil vítězství popravováním zajatců. V tažení pokračoval až začátkem dalšího měsíce a 11. září vtáhl do Budína, jehož měšťané mu poslali klíče od města. V uherské metropoli pobyl do 19. září, kdy se rozhodl k návratu a dal se na ústup, neboť na západě Uher se shromažďovaly hlavní síly z Českého království a k nim mířil i silný chorvatský sbor. Žádné z královských vojsk ale Osmané intenzivně nepronásledovalo, menšími výpady ve stylu malé (guerillové) války jejich zadní voj znepokojoval jen neúnavný Péter Perényi. Sulejman I. pak 10. října ukončil tažení tohoto roku v Bělehradě.

Volby následníka trůnu

Zpráva o smrti krále Ludvíka se po ukončení tažení roku 1526 šířila překvapivě pomalu a váhavě. Kolem poloviny září stále kolovaly rozporuplné zvěsti, neboť řada účastníků bitvy viděla, že z boje se podařilo krále vyvést v pořádku, ale nikdo nevěděl, kde je. Teprve zprávy od uherského dvora a list královny Marie udělaly ve věci jasno. Dne 18. září obeslal nejvyšší purkrabí Zdeněk Lev z Rožmitálu vedlejší země Koruny české s výzvou ke generálnímu sněmu.

Dříve, než k němu mohlo dojít, ale čeští stavové bez ohledu na možné poradní hlasy z Moravy, Slezska a Lužice svolali na 6. října volební sněm do Prahy. Ten byl 10. října přerušen smutečnými bohoslužbami za zesnulého krále a všechny oběti moháčské bitvy. Dne 24. října byl novým českým králem zvolen v souladu s jagellonsko-habsburskou dynastickou smlouvou Ludvíkův švagr Ferdinand I. Habsburský. Moravští páni se tímto rozhodnutím sice odmítli řídit a dědičkou Markrabství moravského pak vyhlásili královu sestru Annu Jagellonskou, fakticky tím ale předali vládu jejímu manželovi Ferdinandovi I.

V Uhrách se v polovině října podařilo Oldřichu Cetrysovi nalézt tělo zesnulého krále Ludvíka a následně jej nechala královna převézt do Stoličného Bělehradu (dnes Székesfehérvár). Tam na začátek listopadu svolal sedmihradský vojvoda Jan Zápoľský uherský sněm k volbě nového krále. Poté nechal 9. listopadu Ludvíka slavnostně pohřbit, následující den dosáhl své volby uherským králem a další den byl korunován.

Proti tomu protestovala královna Marie, která považovala s ohledem na dynastickou smlouvu za

právoplatného nástupce jen svého bratra Ferdinanda Habsburského. Svolala tedy své příznivce z řad uherské šlechty ke sněmu do Bratislavy, na němž byl 16. prosince zvolen uherským králem Ferdinand I. Habsburský. Chorvatští stavové zvolili 1. ledna 1527 za krále Ferdinanda, zatímco slavonské stavové se 6. ledna vyjádřili pro Jana Zápolského. Země Svatoštěpánské koruny tak čekal v následujících letech chaos občanské války obou pretendentsů trůnu, do něhož zasáhly i vnější mocnosti. Za Ferdinandem stála síla jeho bratra císaře Karla V. a jeho říše, nad níž slunce nezapadalo, Jan Zápolský se pak po prvních neúspěších obrátil s žádostí o pomoc na osmanského sultána Sulejmana I. Uhry i okolní země se tak staly bojištěm na další dlouhá léta.

Češi, Moravané a Slezané v bitvě u Moháče

Z asi 25 000 vojáků krále Ludvíka Jagellonského bojujících u Moháče byla pravděpodobně více než třetina žoldnéřů neuherského původu. Značné množství z nich pak pocházelo z českých zemí, neboť na Moravě a v Čechách bylo naverbováno asi 1 300 vojáků placených papežem a až 4 000 vojáků v žoldu královny Marie. Další české oddíly, které dorazily na shromaždiště u Tolny, včas přivedl podkomoří českých královských měst Jakub Kyšperský z Vřesovic se svým synovcem Janem z Vřesovic v čele ozbrojenců z Kadaně, Loun, Mostu, Táboru a Žatce. Přidala se i početná hotovost Boleslavského kraje vedená rytířem Jindřichem Hložkem ze Žampachu a na Březně. K nim se pravděpodobně přidalo 600 pěšáků placených Jindřichem z Rožmberka vedených Mikulášem Zlínským z Vizovic a Zdeňkem Loubským z Loub. Ze šlechty se tažení zúčastnili Štěpán hrabě Šlik z Pasounu a Holíče se svými bratřenci Albrechtem a Albínem a více než 200 jezdců, Oldřich Cetrys z Lorenzdorfu, Wolf z Redernu, Jan Bezdrůžický z Kolowrat, Burian z Gutštejna či Moravané Jan Prusinovský z Víckova a Zikmund Kropáč z Nevědomí a řada dalších. Celkově se odhady pohybují kolem šesti až osmi tisíc mužů. Velká část další české, moravské a slezské hotovosti se nestačila ke královu vojsku připojit, včetně asi 700 vojáků rožmberských, asi 1 500 Pražanů a dalších v celkovém počtu 10 000 až 15 000 mužů.

Připočteme-li k tomu další ozbrojené kontingenty, které byly na cestě, asi 15 000 Sedmihradců Jana Zápolského, přibližně 7 000 Chorvatů Kryštofa Frankopana a asi 10 000 vojáků verbovaných v říši, mohly by se v případě úspěšného soustředění křesťanské síly těm osmanským prakticky rovnat. K tomu ale nikdy nedošlo a u Moháče byl mladý král Ludvík nucen bojovat proti zhruba trojnásobné přesile, za což zaplatil životem.

Zdeněk Munzar

O Bitvě u Moháče se můžete dočíst více informací v této rubrice

<https://www.vhu.cz/konec-stredoveku-na-uherskych-planich-bitva-u-mohace-29-8-1526>